

ת"פ 51784/02/14 - מדינת ישראל נגד מ, א, ת, ו, ת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51784-02-14 מדינת ישראל נ' ת ואח'
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עומר סגל

המאשימה

נגד

1. מ ת
ע"י ב"כ עו"ד ליאת לוינסון
2. א ת
ע"י ב"כ עו"ד יוסי פרידמן
3. ו ת
ע"י ב"כ עו"ד סתיו רייכמן

הנאשמים

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשמים.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. נאשם 1 היה נשוי לגב' נ ת (להלן - נ). בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום התקיים הליך גירושין בין נאשם 1 לבין נ בבית הדין השרעי ביפו (להלן - בית הדין). נאשמים 2 ו-3 הינם אחיו של נאשם 1. יש לציין כי ישנו אח נוסף, בשם ז, שהיה אף הוא מעורב באירועים מושא כתב האישום. יחד עם זאת, נגד ז לא הוגש כתב אישום ועל פי מה שנמסר בבית המשפט התיק נגדו נסגר מחוסר ראיות (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 22). גב' ד א הינה קרובת משפחה של נ (להלן - ד).
3. ביום 19.11.12, בשעה 13:00 או בסמוך לכך, התקיים דין בהליך הגירושין בבית הדין. נאשם 1 הגיע לדין בלוויית נאשמים 2 ו-3, ז ואביהם המנוח (להלן גם - האב). נ הגיעה לדין בלוויית ד. על פי האמור בעובדות כתב האישום, בתום הדין תקפו הנאשמים את נ וד כלהלן:
 - (1) בסיום הדיון יצא נאשם 1 מחוץ לאולם, החל לקלל את ד ואיים עליה בפגיעה שלא כדין באומרו "תראי מה יקרה לבעלך", בכוונה להפחידה או להקניטה.

- (2) בהמשך, בסמוך למעלית, תקף נאשם 1 את ד שלא כדין בכך שירק על פניה.
- (3) נאשם 2 תקף את ד שלא כדין בכך שהכה באגרופו בפניה.
- (4) נאשם 3 תקף את ד שלא כדין בכך שהכה במותניה.
- (5) כתוצאה מהתקיפה נגרמו לד חבלות של ממש בדמות רגישות ונפיחות קלה בלסת ימין, שריטות שטחיות בפנים, שפשוף באזור המרפק וכאבים במותן.
- (6) נ ניסתה להיחלץ לעזרתה של המתלוננת, או אז תקף אותה נאשם 1 שהכה בידיה ובכתפה.
- (7) בשלב זה תקפו הנאשמים בצוותא את נ, בכך שמשכו בחולצתה והפילו אותה ארצה.
4. נאשם 1 הואשם אפוא בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי הוראות סעיף 382(א) לחוק העונשין, ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין. נאשמים 2 ו-3 הואשמו בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי הוראות סעיף 382(א) לחוק העונשין.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו החוקר יוסי ויזנבליט, שביצע את עיקר החקירות בתיק, וכן נ ונ. כמו כן הוגשו ראיות נוספות בהסכמה. החוקר ויזנבליט נחקר נגדית, נמרצות, בטענות למחדלי חקירה, אך לא ידע להשיב על מרבית השאלות, בין השאר בשל חלופ הזמן (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 ואילך).
6. בהקשר זה יש לציין את הנקודות הבאות: **ראשית**, החוקר נשאל אם נוכח העובדה שמדובר באירוע בין כתלי בית הדין נעשה ניסיון לאתר מצלמות אבטחה, ככל שהיו במקום, והשיב כי בהיעדר אזכור לכך התשובה היא בשלילה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 32). **שנית**, החוקר נשאל אם ניסה לאתר עדים נוספים להתרחשות, בפרט כאשר נ טענה, בהודעה שגבה ממנה, כי שומר שהיה במקום ניסה להפריד בין הניצים, והשיב תשובה זהה (שם, עמ' 10). **שלישית**, החוקר נשאל מדוע ההודעות מנאשמים 2 ו-3 נגבו רק קרוב לשנה לאחר מעשה, והשיב כי על פי המזכרים שבתיק עולה שהיו קשיים באיתורם (ר' גם במזכר ת/6 ואילך).
7. נ העידה בבית המשפט ונחקרה הן בחקירה ראשית והן בחקירות נגדיות. כמו כן הוגשה הודעתה במשטרה, שנגבתה ביום האירוע (19.11.12; סומנה ת/11). בתחילת עדותה הראשית תיארה נ את הקשר המשפחתי שלה לנאשמים, ומיד ציינה כי גם ז היה עם הנאשמים ואף הוא היכה אותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 14). גם בחקירתה הנגדית ציינה נ: "כולם תקפו אותה (את ד - ש.א.), כולם הרביצו לה. כולם, יש עוד אחד, ז, אני לא יודעת למה הוא לא נמצא פה" (שם, עמ' 29 שורה 7).
8. בהמשך חקירתה הראשית סיפרה נ כלהלן:

ת: ...אחרי שכב' השופט שפט שיש גט, ומגיע לי חצי ממה שהיה בכתובה שלי, אחרי שסיים השופט מ יצא ואני נשארתי בפנים, כשמ יצא - באותו זמן ד חיכתה לי מחוץ לאולם, כשהייתי בתוך האולם לא יצאתי עדיין, שמעתי שהוא צועק עליה, אז יצאתי, החוצה, ליד המעלית, דבר ראשון סגר את הדלת עם רב בריח

על הכתף שלי, מ עשה זאת.

ש: איזה דלת?

ת: דלת של בית משפט. ליד השומר. אנחנו כולם איפה שהמעלית, זה התחיל להרביץ לי, מ התחיל להרביץ לי. הם קבוצה מתחילים להרביץ לי ואתה לא יכול לדעת מי נתן לך את הסטירה, וליד, שנמצא באמצע בספסל הנאשמים, הוא הרביץ לי הרבה יותר, גם מ נתן לי מכה במוותן, כמעט איבדתי את ההכרה מהמכות שקיבלתי. הפילו אותי ארצה, מכות ברגליים, אני וד התחלנו לצעוק, ו נתן לד מכה בפנים ליד העין, א תפס את היד של ד ונתן לה מכה שישבור לה את היד. אני זוכרת את הכל. לא שוכחת שום דבר. התחלנו להגן על עצמנו פעם אני ופעם היא, כל אחת מגנה על עצמה. הם חשבו שמישהו יבוא להגן עלינו, ומ פתח את הדלת של המעלית שתישאר פתוחה, ולא תיסגר, הוא משך אותי פנים ורצה שהמעלית תישאר פתוחה, כדי שהוא יכניס אותי פנימה לתוך המעלית ירביץ לי בפנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 28 ואילך. ההדגשות הוספו. בהמשך הוסיפה נ שנאשם 1 גם הכה בה בבטן או במוותניים, בצורה מכאיבה מאוד שגרמה לה לבעיית בריחת שתן עד היום. שם, עמ' 17 שורה 29).

9. יש להעיר, כבר בשלב זה, כי גרסה זו כוללת תיאור חמור בהרבה של האירוע ביחס לתיאור המופיע בהודעתה של נ מאותו היום (ת/11), שעליו מבוסס כתב האישום, וזאת הן מבחינת תיאור המכות והן מבחינת תוצאותיהן. בעוד שבבית המשפט התיאור היה של מכות נמרצות כמעט עד אובדן הכרה, עם תוצאה של פגיעה גופנית קשה ומתמשכת, התיאור בהודעה היה מתון בהרבה, תוך שנ ציינה מפורשות כי אינה זקוקה לטיפול רפואי (ר' ת/11 שורה 25. בחקירתה הנגדית הסבירה נ שלא אמרה את הדברים במשטרה משום שהתביישה מהמתורגמן. ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 1).

10. לאחר שרוענן זיכרונה של נ היא המשיכה וסיפרה:

ש: כשאת יצאת מהאולם מה ראית, איפה היו הנאשמים, איפה היתה ד, מה עשו הנאשמים.

ת: ד היתה עומדת בלובי, קרוב לשומר, כשיצאתי אני יצאתי היו צעקות שלו בחוץ, הוא דיבר דברים לא טובים. ומאיים. איים על הבעל של ד, הבעל של ד הוא אח שלי.

ש: אני מרענן את זיכרונך, את זוכרת מה היה שיצאת מהאולם. אמרת ששמעת אותה צועקת ואז הם הרביצו גם לך. ראית או לא ראית מה עשו לה.

...

ת: אני אמרתי שהם הרביצו לד.

ש: מה הם עשו לד.

ת: מ ירק בפנים של ד, ואיים על הבעל שלה שהוא האח שלי. ו נתן לה אגרופ בפנים, ויש לה אישור רפואי על הפגיעה שנפגעה. ויש לה כל מיני מכות בכתפיים ובגב, וגם לי הרביצו.

ש: את זוכרת מה כל אחד עשה לך?

ת: לא זוכרת בדיוק. כולם הרביצו לי. מצביעה על ו, נתן לי מכה במותניים. מצביעה על מ סגר את הדלת של רב בריח על היד שלי. כולם הרביצו לי.

ש: סיפרת איך הם תוקפים אתכן, איך המשיך האירוע, איך הסתיים.

ת: התחלנו לצעוק, בא השומר, אחרי שפתחו את הדלת של המעלית כדי למשוך אותי לתוך המעלית, הגיע השומר, הפריד בינינו, הם ניצלו את ההזדמנות להרביץ לי וברחו, ואחרי שפתחו את המעלית וניסו להכניס אותי ולא הצליחו, שהתחילו למשוך אותי גם ד משכה אותי כדי לא לאפשר להם להכניס אותי לתוך המעלית, בא השומר והפריד בינינו, כשראו שהשומר החל לעשות את ההליכים שהיה צריך לעשות, הם ברחו דרך המדרגות (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 26 ואילך. ההדגשות הוספו).

11. גם כאן יש להעיר כי מדובר בפרטים שברובם אינם מופיעים בהודעתה במשטרה של נ (ת/11). במיוחד יש לציין את תיאור היריקה והאגרוף, שאינם מופיעים כלל בהודעה הנ"ל. פרטים אלה אמנם מופיעים בהודעתה של ד (ת/13), אך ד טענה שנאשם 2, ולא נאשם 3, הוא זה שנתן לה את האגרוף; וזה גם התיאור המופיע בכתב האישום (ר' בפסקה 3 דלעיל).

12. באשר לזימון המשטרה מסרה נ בחקירותיה הנגדיות כי אינה זוכרת בדיוק אם היא זו שהזמינה את המשטרה, וציינה כי מכל מקום היא וד הלכו לאחר מכן למשטרה למסור את תלונותיהן (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 18. השווה גם שם, עמ' 30 שורה 20 ואילך).

13. נ נחקרה על ידי ב"כ כל הנאשמים בחקירות נגדיות מקיפות, גם בנושאים צדדיים למדי (סוגיית משמורת הילדים, שניתנה על פי החלטת בית הדין לנאשם 1, ההיבטים הכלכליים של הגירושין והעובדה שנ כנראה קיבלה אישור שהייה בישראל רק עקב נישואיה לנאשם 1). כשנשאלה נ מדוע לא סיפרה במשטרה את הפרטים שהוסיפה בעדותה בבית המשפט, היא טענה כי אמנם סיפרה אותם אך אינה יודעת אם הכל נרשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 18).

14. באשר לאירוע עצמו, גם בחקירתה הנגדית תיארה נ תקיפה חמורה, שבמהלכה כל הנאשמים וז הפעילו כלפיה אלימות קשה ביותר, וכדבריה "אתה צריך לדמיין אישה לבדה וארבעה גברים בגודל של חמור תוקפים אותה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 32). את פרטי האירוע תיארה נ כלהלן:

...נפלתי ברצפה. ו נתן לי בעיטה בישבן וכשהוא בעט בי לא יכולתי לעמוד יותר, הגרוש שלי ניצל את ההזדמנות ונתן לי בעיטה בבטן, ברגעים האלה נפלתי לרצפה והם ניצלו את ההזדמנות והתחילו לתת לי אגרופים. ו, אוז, ברגעים שהייתי על הרצפה, הם תקפו והרביצו לד. ברגע הזה, מ שניגש למעלית, פתח את הדלת של המעלית, תפס אותה בידיים שלו על מנת שלא תיסגר, התחיל למשוך אותי לתוך המעלית והיא משכה א(ו)תי החוצה. מה שאני זוכרת זה שו החזיק במעקה או משהו קשה, הוא התכוון לשבור לי (כנראה צ"ל "לה" - ש.א.) את היד באמצעות זה ואניצל את ההזדמנות, אני לא זוכרת בדיוק אבל אני זוכרת שכולם הרביצו לה(ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 4 ואילך. ההדגשות הוספו. בהמשך הדברים תיארה נ מכות שקיבלה "בבטן, באזור הרחם", שם, עמ' 31 שורה 19).

15. נ אף הרחיקה לכת מעבר לכך וטענה כי אחיו של נאשם 1 הגיעו לבית הדין ביום האירוע מתוך מטרה לתקוף אותה ואת ד (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 8). כשעומתה נ, בהמשך הדברים, עם הטענה שהאחים העידו במהלך הדיון היא הכחישה תחילה את הטענה אך אחר כך ציינה שאינה זוכרת את מהלך האירועים המדויק משום שהיו "המון" דיונים. כשעומתה נ עם הטענה שהיא העלילה על הנאשמים משום שכעסה על העדויות שמסרו בבית הדין בעניין הילדים - עדויות שהביאו לכך שמשמורת הילדים ניתנה לנאשם 1 - היא הכחישה את הטענה וציינה כי הדיון באותו היום כלל לא עסק בסוגיית הילדים (שם, עמ' 34 שורה 1 ואילך).

16. יש לציין כי במהלך העדות התפתחו חילופי דברים קשים בין נאשם 1 לבין נ. כשהוטח בנ כי בית הדין קבע שמשמורת הילדים תהא אצל הנאשם משום שהיא מניפולטיבית ובלתי מהימנה, השיבה נ כי בית הדין פסק כפי שפסק משום שנאשם 1 הינו "משת"פ" (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 24 ואילך). או אז התפרץ נאשם 1 והחל לצעוק בקול. בהמשך הדברים, כשנשאלה נ כמה אחים יש לנאשם 1, היא ציינה בתשובתה את שמותיהם, לרבות שם של אח שנפטר, והוסיפה כלפי הנאשמים "בקרוב אצלכם" (שם, עמ' 32 שורה 21).

17. לקראת סיום עדותה סיפרה נ על אירוע נוסף, שאירע לטענתה לאחר כמחצית השעה, כשנאשם 3 ליווה את האב החולה, שהיה בכיסא גלגלים:

ש. אז איפה היה האב עם כיסא הגלגלים?

ת. איפה שהמעלית נמצאת... בכיוון של המדרגות איפה שהם ברחו. כשאנחנו ירדנו, איפה שהמעלית למטה הייתה, ו עמד שם ליד המעלית, לא זוכרת בדיוק, ו חיכה לנו למטה, אין מישהו שם ליד המעלית, כי היה חושך שם ולא היה אור, התחיל להרביץ ולתקוף אותנו, אנחנו התחלנו לצעוק, היה לידנו למטה סופרמרקט והיה מקום לרחיצת מכוניות וכשהוא ראה אותנו צועקות הוא ברח. כשהלכנו לכיוון התחנה במטרה ללכת למשטרה, ראיתי אותו גורר את אבא שלו בכיסא הגלגלים. זה היה אחרי תקופה של חצי שעה בערך.

ש. האירוע הזה, שסיפרת עליו, שהיה בחושך, למטה, זה אירוע נוסף?

ת. זה אירוע נוסף.

ש. רק עכשיו לקראת סוף החקירה הנגדית שלך את נזכרת שהיה עוד אירוע?

ת. כן, עכשיו נזכרתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 5 ואילך. ההדגשות הוספו).

18. כאמור, גם ד העידה בבית המשפט. ד נחקרה הן בחקירה ראשית והן בחקירות נגדיות ואף בעניינה הוגשה הודעתה במשטרה, שנגבתה ביום האירוע (19.11.12; סומנה ת/13). כמו כן הוגשה בעניינה תעודה רפואית מאותו היום (ת/12), שבה מתועדות חבלות של רגישות בלסת ימין עם נפיחות קלה, שריטות שטחיות בפנים, שפשוף באזור מרפק שמאל ותלונות על כאבים במותן שמאל.

19. בחקירתה הראשית תיארה ד את האירוע כלהלן:

...כשיצאה (נ - ש.א.) מהאולם ואני המתנתי לה בחוץ, התחיל מ לקלל בקללות גסות שאני לא אתבטא בהן. האנשים התחילו להגיד לו שאסור, וזה לא יפה...

אמרתי לו שזה לא יפה, שזה לא צורה, לא ברמה הזאת, והוא אמר שאני מעזה, שאני אחת זבלה, לא שווה, אמר לי "אני עוד אראה לך", "עוד תראי מה יקרה לבעלך" והתחיל לקלל את אבי, ויש מילים שאני לא אתבטא בהן, היא התחילה להתערב ושאלה "מה היא אשמה" והתכוונה אליי, השומר אמר לנו להמתין רגע, ובדיוק מ והאחים שלו יצאו מדלת האולם, לכיוון המעלית, נ יצאה ישירות אחריו, והוא היה מאחורי הדלת וסגר את הדלת על היד שלה, בתגובה היא התחילה לצעוק, אני מהר דחפתי את הדלת ויצאתי, הוא רצה להיכנס למעלית, אמרתי לו "למה מ אתה עושה את הדברים האלה", "חלאס, מספיק, השופט נתן את גזר הדין, מה אתה יכול לשנות", אז הוא ירק בפרצוף שלי ואני החזרתי לו. נ רצתה לפתוח את דלת המעלית השנייה, ז תפס את הדלת של המעלית ומ ניסה למשוך את נ פנימה, הוא ו, ואני ניסיתי למשוך אותה אליי לכיוון הנגדי. התיק שלה היה לה ביד, בצורה אלכסונית, אז משכו אותה מהידית של התיק, הושיבו אותה ארצה והתחילו לבעוט בה ברגליים, אניסה למשוך אותה לתוך המעלית, לא הצליח, שלושת הנאשמים ניסו למשוך אותה פנימה אליהם לתוך המעלית, אני ככל שיכולתי משכתי אותה אליי, באותם רגעים מ נתן לה בעיטה באמצעות הרגליים שלו בבטנה, ובאותה רגע גם ו התנפל עליי, משך אותי אליו ותפס לי את היד ורצה לשבור לי את היד עם משהו שהיה בפינה של הקיר. אני בעטתי בו באמצעות הרגליים שלי, וגם הגיע איברהים, נתן לי בעיטה באמצעות הרגליים שלו בגב שלי, וגם במותן הימנית שלי, וגם נתן לי אגרוף בעין...

השומר התקשר למשטרה, כי השומר ראה את הכל, כשהם ראו שדווח למשטרה והיא בדרך, כולם ברחו דרך המדרגות. אמרתי לה אחרי חמש דקות, "הם בטח הלכו", ירדנו למטה, ראינו שו ממתין לנו בדלת של המעלית, נ התחילה לצעוק והוא בדיוק עלה במעלית השנייה, לא יודעת לאן הלך, היא התחילה לצעוק. יש מן מכולת גדולה ליד הכניסה לבית הדין, זה קרוב למעלית, אז אני בהליכה משערת שאולי הוא פחד מהצעקות שלה שאנשים יתקעו ויבואו לעזור. אנחנו יצאנו בכוונה לצאת לכיוון התחנה, כשהמתנו בתחנה, עמדנו שם והוא התחיל לקלל אותנו, ונ החזירה לו קללות, לא יכלה להתאפק. ו בא להתנפל עלינו, ועל הדברים האלה לא סיפרתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 28 ואילך. ההדגשות הוספו. בהמשך הדברים הסבירה ד כי לא סיפרה על האירוע הנוסף (עם נאשם 3) במשטרה משום שסבלה מכאבים קשים).

20. גם ביחס לעדות זו יש להעיר, כבר בשלב זה, כי מדובר בגרסה הכוללת תיאור חמור במידה ניכרת של האירוע ביחס לתיאור המופיע בהודעתה של ד מאותו היום (19.11.12; ת/13). כך, למשל, בעוד שבמשטרה מסרה ד כי נאשם 3 נתן לה מכה "במותן בגב" (ת/13 שורה 6), בבית המשפט היא העידה, כאמור לעיל, שנאשם 3 תפס לה ביד וניסה לשבור אותה עם חפץ כלשהו שמצא במקום. זאת ועוד: התיאור שמסרה ד בבית המשפט כולל פרטים נוספים, שעליהם העידה נ בבית המשפט לפני עדותה של ד, אשר לא הופיעו בהודעתה של ד במשטרה. בהקשר אחרון זה יש לציין, במיוחד, את הסיפור אודות אירוע נוסף עם נאשם 3, כאשר ד ציינה מיוזמתה - בחקירתה ראשית - שמדובר באירוע עליו היא לא סיפרה במשטרה.

21. יחד עם זאת, לא בכל העניינים היתה התאמה בין עדויות ד ונ. כזכור, כשהוטח בנ כי היא ביקשה להתנכל לנאשמים משום שהם העידו נגדה בבית הדין בסוגיית הילדים, נ השיבה שהדין ביום האירוע כלל לא עסק בילדים (ר' בפסקה 15 דלעיל). לעומת זאת, כשנשאלה ד בנושא זה, היא השיבה כדלקמן:

ש. אני אומרת לך שהם אמרו שהיא אמא לא טובה, מכה את הילדים שלה, כל זה היה בישיבה, כל זה לא סיפרה לך?

ת. היא סיפרה לי שזו אמר כל הזמן בדיון שהיא מכה את ילדיה.

ש. היא בטח התרגזה מהדברים האלה שאמרו עליה, נכון?

ת. הקול שלה הגיע עד בחוץ. אבל אני לא מתעניינת.

ש. מה הכוונה שהקול שלה נשמע עד בחוץ?

ת. מרגישים שהיא היתה עצבנית. וכשקרה המקרה הזה בגללו אנחנו פה, נאלצנו ללכת למשטרה. היא הלכה לכיוון של המשפחה שלה ונפרדנו, ואני הלכתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 13 ואילך. ההדגשות הוספו).

22. בחקירותיה הנגדיות טענה ד כי סיפרה במשטרה שנאשם 3 ניסה לשבור לה את היד, הגם שהדבר אינו מופיע בהודעה שנגבתה ממנה במשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 3). עם זאת, במקום אחר, כשנשאלה ד כיצד ידעה לציין שעל האירוע הנוסף (עם נאשם 3) היא לא סיפרה במשטרה, היא השיבה "כי אני זוכרת מה סיפרתי בזמנו" (שם, עמ' 56 שורה 18).

23. באשר לאירוע הנוסף הוסיפה ד, במסגרת חקירותיה הנגדיות, כי נאשם 3 לקח את האב, שהיה בכיסא גלגלים, ויירד עמו במעלית לכיוון המכונית. כשהגיעו השניים למכונית, האב נכנס למושב הנהג ונהג, ואילו נאשם 3 קיפל את העגלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 15). כעולה מעדותה של ד, בעת שנאשם 3 שהה למטה עם האב ניתן היה להבחין כי נאשם 3 "מכין את עצמו לתקוף" (שם, שורה 7).

24. במסגרת פרשת התביעה הוגשו גם ההודעות שנגבו מהנאשמים במשטרה. כל הנאשמים הכחישו נמרצות, בהודעות אלה, את טענותיהן של נ וד וטענו כי לא תקפו אותן כלל ועיקר.

25. נאשם 1 נחקר, זמן קצר יחסית לאחר האירוע (ביום 16.12.12), בחשד לתקיפתה של נ בלבד (להבדיל מיתר העבירות בהן הוא הואשם בכתב האישום שלפניו, ר' בפסקה 4 דלעיל). בהודעתו טען נאשם 1 כי נ מעלילה עליו עלילות משום שהיא הפסידה את הכל בהליך בבית הדין: גם את משמורת הילדים, גם את הבית וגם את זכותה לתעודת זהות ישראלית. נאשם 1 אף הוסיף וטען שנ מאיימת עליו, לרבות באמצעות אחרים, וציין כי הגיש תלונות במשטרה בגין כך. עוד הדגיש נאשם 1 כי "אין דבר כזה לתקוף בבית משפט" שכן יש במקום עורכי דין ומצלמות (ר' ת/1 שורה 44).

26. כאשר נשאל נאשם 1 ספציפית מה קרה אחרי הדין בבית הדין הוא השיב:

ת. שום דבר, בילדים שלי ביקר לי אינשאללה יהיה לי סרטן בדם לא היה שום דבר. יש שם אנשים ועורכי דין תשאל אותם גם. יש מצלמות גם, יותר מזה.

ש. היא אמרה שהמאבטחים התערבו והוציאו אותך למעלית, זה לא נכון?

ת. לא נכון תביאו אותם תשאל אותם.

ש. למה שהיא תשקר ככה?

ת. בגלל שאחים שלי העידו עליה בבית משפט שהיא מרביצה לילדים אז היא אמרה שהיא תראה לי שהיא תכניס אותי לכלא... (ר' ת/1, שורה 13 ואילך).

27. הודעותיהם של נאשמים 2 ו-3 נגבו כאמור קרוב לשנה לאחר האירוע (ביום 22.9.13). מדובר בהודעות קצרות מאוד (ר' ההודעות ת/2 ות/3), שכוללות הכחשות גורפות של תקיפה כלשהי. נאשם 2 הכחיש את הטענה הספציפית לפיה נתן אגרוף לד והוסיף ש"אצלנו לא מרביצים לבחורה" (ת/2, שורה 7). נאשם 3 טען כי את ד הוא מכיר רק בשם ואין לו כל סיבה להכותה. הוא הוסיף וציין כי ייתכן שמקור הטענות הוא בכך שהם העידו נגד נ, ובית הדין החליט שמשמורת הילדים תינתן לנאשם 1, ועל כן "אולי בגלל זה היא כעסה ואמרה את זה" (ת/3, שורה 12).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

28. במסגרת פרשת ההגנה העידו שלושת הנאשמים. כמו כן הוגש מטעם נאשם 1 אישור על הגשת תלונה בגין איומים, מיום 14.4.15 (ר' נ/1. ב"כ נאשם 1 טען בהמשך כי מצויות בידיו גם תלונות נוספות משנת 2011 ומשנת 2012, ר' בפרוטוקול, עמ' 63 שורה 6).

29. שלושת הנאשמים חזרו בעדויותיהם בבית המשפט על גרסאותיהם במשטרה, תוך הכחשה גורפת של תקיפה כלשהי כלפי נ או ד. נאשם 3 אישר - בהתייחס לטענות נ וד אודות האירוע הנוסף - כי לאחר הדיון הוא אמנם ירד יחד עם האב למכונית, כאשר האב היה בכיסא גלגלים ולאחר שהגיעו למכונית האב הוא שנהג בה. יחד עם זאת, הוא הכחיש אלימות כלשהי כלפי נ וד באותו פרק זמן, כמו גם בכל פרק זמן אחר (ר' בפרוטוקול, עמ' 72-73).

ד. דיון והכרעה:

30. לאחר ששמעתי את עדויות עדי התביעה והנאשמים, שהעידו לפניי, וגם עיינתי בהודעות ובמסמכים הנוספים שהוגשו לפניי ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם בכתב ובעל-פה, אני קובע כי במקרה דנא קיים ספק סביר בשאלת אשמתם של הנאשמים. על פי הדיון, מספק זה זכאים הנאשמים ליהנות ועל כן דינם הוא לזיכוי.

31. שתי סוגיות טעונות דיון והכרעה כאן: **האחת**, שאלת משמעותן של הסתירות שנתגלו בין עדויות נ וד בבית המשפט והודעותיהן במשטרה, ובין לבין עצמן. **השנייה**, טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה ואכיפה בררנית (בגין סגירת התיק נגד ז), והשלכותיהן על תוצאת הכרעת הדיון. נדון בסוגיות אלה כסדרן.

(1) הסתירות בעדויותיהן של נ וד:

32. כעולה מהניתוח העובדתי דלעיל, על פני הדברים קיימות במקרה דנא סתירות הן בין עדויות נ וד בבית המשפט לבין הודעותיהן במשטרה, והן בין לבין עצמן. ב"כ המאשימה ער כמובן לסתירות לא פשוטות אלה, כפי שציין בסיכומיו. יחד עם זאת, כך לשיטתו, יש לייחס את הסתירות לבעיות של שפה ותקשורת. שתי המתלוננות אינן דוברות את השפה העברית, ועדויותיהן תורגמו בבית המשפט על ידי שני מתורגמנים שונים והיה קושי בהבנת התרגום. נ אמנם יודעת עברית, אך דווקא ניסיונה לדבר בעברית - כאשר מסתבר שאינה מבינה כראוי את השפה - יצר קשיי תקשורת.

33. לגישת ב"כ המאשימה יש אפוא להתייחס לעיקר הדברים, שמהם ניתן לחלץ תמונה ברורה של

אירוע אלימות (ר' בפרוטוקול, עמ' 76 שורה 9 ואילך). יחד עם זאת יש לציין, כי בסיכומי ב"כ המאשימה לא הובהר קטגורית אם המאשימה מבקשת להסתמך על גרסת העדות כפי שניתנה בבית המשפט, או על הגרסה השונה שאותה מסרו בהודעותיהן במשטרה (ר' שם, עמ' 75 שורה 21 ועמ' 77 שורה 24).

34. באשר לטענותיהן של נ וד בבית המשפט אודות אירוע נוסף עם נאשם 3, שכאמור לא הופיע בהודעות שנגבו מהן במשטרה, ביקש ב"כ המאשימה לראות בהן דווקא חיזוק למהימנותן. לשיטתו, בכך שנאשם 3 אישר עובדות מסוימות שצינה ד בהקשר זה - דהיינו: שנאשם 3 ירד למכונית יחד עם האב, שהיה בכיסא גלגלים, ולאחר מכן שהאב הוא זה שנהג במכונית - יש משום ראיה לכך שלא מדובר בתיאור המנותק מהמציאות.

35. הסניגורים, מצידם, פירטו בסיכומיהם, ובהרחבה רבה, את הסתירות הנטענות בעדויותיהן של נ וד. לשיטתם, לא בלבד שסתירות אלה מקימות למצער ספק סביר באשר לאשמתם של הנאשמים, אלא שהן מצביעות על כך שהעדות תיאמו מראש את גרסאותיהן עובר למתן עדותן בבית המשפט (ר' למשל בסעיף 1 לסיכומים בכתב מטעם נאשם 1).

36. דומה כי ההגנה הרחיקה לכת בטענותיה בעניין זה, תוך עריכת מעין רשימת סתירות, שחלקן אינן כלל סתירות מהותיות. כך, למשל, נ אמנם סיפרה בחקירתה הראשית כי נאשם 3 נתן לד "אגרוף בפנים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 8), ואילו בחקירתה הנגדית אמרה שנאשם 3 נתן לד "אגרוף בעין" (שם, עמ' 22 שורה 10). ואולם, בין שתי אמירות אלה אין כל סתירה מהותית, שיש בה כדי לפגוע במהימנותה של נ. פשיטא, כי אין לבוא חשבון עם נ בגין כל סתירה שולית או לכאורית, בפרט כאשר העדות בבית המשפט נשמעה למעלה משנתיים לאחר מעשה. בהקשר זה יש גם משקל מסוים לכך שחקירתה הנגדית של נ פוצלה לשתי ישיבות (לא סמוכות), כאשר הפיצול נגרם בשל מחדלם של ב"כ כל הצדדים, שלא השכילו לבקש בישיבת המוקד הקצאת זמן ההולמת את חקירותיהם הצפויות (ר' גם ההחלטה בעניין זה בפרוטוקול, בעמ' 23).

37. יחד עם זאת, במקרה דנא לא מדובר אך בסתירות, שניתן להסבירן בחלופי הזמן או בהבדלים בזוויות המבט של שתי העדות, אלא גם בשני נושאים מהותיים, היורדים לשורשו של עניין, כלהלן:

ראשית, תיאור האירוע בעדויותיהן של נ וד בבית המשפט היה מועצם ומוגזם באופן שיש בו כדי לעורר תמיהות וסימני שאלה. מעדותה של נ עולה תיאור של אירוע קיצוני ממש, שבו ארבעה גברים בריאי-בשר תוקפים אותה במכות ובבעיטות, בעודה שרועה על הקרקע, לרבות במתן מכה קשה מאוד באזור הרום, מכה שכתוצאה ממנה היא סובלת מתופעות של בריחת שתן עד היום. נ אף הוסיפה וטענה כי הנאשמים הגיעו לבית הדין מתוך כוונה מראש לתוקפה.

תיאוד עובדתי זה אינו עולה בקנה אחד עם ההודעות במשטרה, וזאת בלשון המעטה, וקשה לקבלו כפשוטו, בפרט כשאנו נתמך בראיות חיצוניות כלשהן - לא של עדים לאירוע ולא בתיעוד רפואי. יש לזכור, בהקשר זה, כי נ וד פנו מיוזמתן למשטרה, עוד ביום האירוע, ועל כן קשה להניח כי הן פחדו באותה העת לספר על כל מה שהנאשמים עוללו להן לטענתן. יתר על כן, נ עצמה לא טענה שהיא פחדה לספר פרטים מסוימים במשטרה אלא רק שהתביישה מהמתורגמן במשטרה. ואולם, גם העדות בבית המשפט ניתנה באמצעות מתורגמנים ולא ניכר בן כל חשש או בושע במהלך העדות.

בנוסף, מדובר באירוע שקרה לפי הטענה בתוך כתליו של בית הדין, מחוץ לאולם הדיונים ואליבא דכולי עלמא בנוכחותו של מאבטח אחד לפחות. אמנם תקיפה עשויה להתרחש גם במסדרונותיו המאובטחים

של בית משפט או בית דין, אך עדיין אין זה סביר שתקיפה כה קשה, בצוותא חדא, אמנם התרחשה לנגד עיניו הפקוחות של מאבטח בית הדין.

שנית, באופן תמוה למדי ד תיארה, כבר בשלבים הראשונים של חקירתה הראשית, את האירוע הנוסף (עם נאשם 3), שנ סיפרה עליו בתום חקירתה הנגדית. ד אף הוסיפה וציינה, מיוזמתה, שמדובר באירוע שעליו לא סיפרה במשטרה. עיתוי התיאור הנ"ל ונסיבותיו מעוררים סימני שאלה ברורים, במיוחד כאשר עדותה של ד כללה פרטים שהופיעו בעדותה של נ אך לא הופיעו בהודעתה של ד במשטרה, כגון ניסיונו של נאשם 3 לשבור את ידה של ד באמצעות חפץ כלשהו.

38. כאמור, הנושאים הנ"ל אין ענינם בסתירות כאלה או אחרות כשלעצמן, אלא בשאלות היורדות לשורשו של עניין. אמנם אין לשלול את האפשרות כי בתום הדיון בבית הדין בין נאשם 1 לבין נ, ביום 19.11.12, אמנם התרחש אירוע כלשהו. יחד עם זאת, בנסיבות כפי שתוארו לעיל אין כל אפשרות ממשית לבור את העובדות כהווייתן מתוך שלל האמירות שנשמעו בבית המשפט, אשר כוללות גוזמאות מופלגות ואמירות חסרות עיגון במציאות. אכן, בית המשפט רשאי כמובן להאמין רק לחלקי עדויות - בבחינת פליגין דיבורא - אך במקרה הקונקרטי דנא כל קביעה כי אמירה מסוימת היא הנכונה, תוך ייחוס מעשה כזה או אחר למי מהנאשמים, לא תהא אלא קביעה מלאכותית ושרירותית.

39. כמעט למותר לשוב ולהזכיר כאן מושכלות-יסוד משפטיות, שלפיהם קביעה שיפוטית עובדתית בהליך פלילי חייבת להישען על הוכחה שמעבר לספק סביר, ובפחות מכך לא סגי. במקרה דנא, על פני הדברים, הוכחות כאמור לא הובאו בפני בית המשפט. מכאן, שקיים ספק סביר בשאלת אשמתם של הנאשמים, ספק שממנו הם זכאים לפי הדין ליהנות.

(2) מחדלי חקירה וטענות ההגנה בדבר אכיפה בדרנית:

40. חומר הראיות שהוצג במקרה דנא בבית המשפט הינו דל למדי: הן חקירותיהן של העדות (נ וד) והן חקירותיהם של הנאשמים היו קצרות מאוד ודלות עד מאוד בתיאור העובדתי של האירוע. בנוסף, על אף שדובר באירוע שהתרחש לפי הטענה מחוץ לאולם בית דין לאחר דיון - כאשר הדעת נותנת כי מדובר במקום הומה אדם - לא נחקר אף עד ראיה לאירוע. לא זו אף זו: למרות שנ אמרה במפורש לחוקר המשטרה כי שומר (או מאבטח) של בית הדין התערב באירוע, לא זו בלבד שהמאבטח לא נחקר אלא שאפילו לא נעשה ניסיון כלשהו לאיתורו.

41. עניין אחרון זה הינו כשל חקירתי ברור, כפי שגם ב"כ המאשימה ציין בהגינותו בסיכומיו (ר') בפרוטוקול, עמ' 77 שורה 9 ואילך). אכן, מדובר בסוג כשל חקירתי שאין בו, כשלעצמו, כדי להביא לזיכוי של נאשם, וזאת כאשר ראיות אחרות שהובאו בפני בית המשפט ושבת המשפט רוחש להן אמון מוכיחות באופן ברור את אשמתו של הנאשם. ואולם, במקרה הקונקרטי דנא מדובר בכשל חקירתי משמעותי, נוכח הקשיים בעדויות עדות התביעה.

42. זאת ועוד: האירוע מושא כתב האישום הינו על פניו אירוע טעון מאוד מבחינה רגשית, משום שמדובר באירוע שאירע בין צדדים מסוכסכים בתום דיון בענייני גירושיהם. בנסיבות אלה היתה חשיבות מיוחדת ומודגשת בגביית עדות מעד חיצוני וניטרלי, על מנת לאפשר לבית המשפט לברר את העובדות כהווייתן מפיו של עד בלתי מעורב. לפיכך, בהיעדרה של עדות כאמור, או ראיה אובייקטיבית חלופית אחרת כגון תצלומי מצלמות אבטחה, יש כדי לתמוך במסקנת הזיכוי.

43. בנוסף, במקרה דנא יש ממש בטענות ההגנה לאכיפה בררנית, דהיינו: בטענה שהעובדה שז לא הובא לדין והתיק נגדו נסגר מחוסר ראיות מגבשת הגנה של אכיפה בררנית. ב"כ המאשימה טען בהקשר זה בסיכומיו כי בהודעתה במשטרה טענה ד, בהתייחסותה לאירוע, שז רק קילל, ואילו נ ציינה "התייחסות כוללנית" בלבד בעניינו. לפיכך, כך לשיטת ב"כ המאשימה, התעורר ספק בשאלת אשמתו של ז ועל כן התביעה החליטה, כמנהגה הזהיר, שלא להגיש נגדו כתב אישום (ר' בפרוטוקול, עמ' 77 שורה 15 ואילך).

44. ואולם, אין בידי לקבל טיעון זה. גם נ וגם ד טענו מפורשות - לא רק בעדויותיהן לפני בבית המשפט, אלא גם בהודעותיהן במשטרה - כי ז השתתף באופן פעיל בתקיפתן (ר' בהודעתה של נ ת/11 שורה 13, ובהודעתה של ד ת/13 שורה 15). לא ברור אפוא מהו הספק העובדתי שהתעורר בעיני המאשימה דווקא בעניינו של ז, להבדיל מיתר הנאשמים, ועל כן יש ממש בטענות ההגנה לאכיפה בררנית. הלכה למעשה, ניתן לנסח מסקנה זאת במהופך: אם אמנם - על אף האמור בהודעותיהן של נ וד - מתעורר ספק סביר באשר לחלקו של ז באירוע ועקב כך אין מקום להעמידו לדין פלילי, דין זהה צריך לחול על יתר השותפים לאירוע, שהם הנאשמים שלפניי; שהרי פשיטא שאין לנקוט בדרך של איפה ואיפה ביניהם. מכאן, שגם בהיבט זה יש כדי לתמוך במסקנת הזיכוי.

ה. סוף דבר:

45. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשמים מהעבירות שבהן הם הואשמו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ה, 02 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים.